

Skákej tak, jak pískám

Blansko, Galerie města Blanska, 16. 6. – 12. 7.

Obrazy Barbory Lungové (1977) dýchají jakousi ostentativní brutalitou; obsahovou i formální. Za tou vši „křiklavou výřečností“ se však skrývá vrstevnatá hloubka promyšleného sdělení.

Remix bývá spojován zejména s digitálním uměním, přesto Barbora Lungová se vyjadřuje výhradně pomocí starého řemesla – malby. Přisvojuje si motivy klasických děl na základě postmoderní apropriace. Když je „nestydatě“ čerpá, nesnaží se pouze parodovat staré mistry, ale jejich citací přesahuje intelektuální

hravost, využívá-li je ke zpracování osobního tématu. Mnohdy zkarikované postavy nepůsobí výsměšně, když je malířka nechává pózovat, není to pozérský postoj, neboť tím jako by postavy najednou obžily. Její smysl pro drama dokonale působí v diptychu *Noli me tangere* nebo ve vážném tématu dvougeneračního postmoderního Hamleta. Autorka disponuje nadhledem a smyslem pro humor. Těžko někdy odhadnout, jedná-li se o starobiblický motiv či o pouhou hru s absurdním; chce mi sáhnout

Barbora Lungová, *Dva věky muže*, 2011, olej, plátno, 140 x 170 cm.
Foto archiv autorky

do rány, nebo na přirození? V této drze záludné dualitě „výstupů“ je právě gróoné znepokojivosti.

Lungová se (kromě inspirací vesnickými lidovými motivy) nevyhýbá ani pokleslým žánrům jako je seriál, nechala se přímo tímto soudobým fenoménem inspirovat. Na obrazech vystupují skutečné televizní hvězdy – Miloš Kopecký, Dana Medřická. „Bulvárovost“ či medialita jsou dnes zároveň synonymy pro lidovost a dostupnost, autorka stíráním hranic vysokého a nízkého dává šanci každému.

Výstava nese název *Kánon*. *Kánon* je měřítko, pravidlo, představa o ideálních proporcích. Lungová pokračuje v genderové linii, s důrazem na generační rozdíl. Striktně odděluje dominantní (manipulující) od submisivních (adorujících) postav postavených do juxtapozic, přičemž obdivuje dokonalost mládí, zejmé-

na toho mužského (její postavy Adónisů připomínají soudobé metrosexuály). Typický je obraz *The Rope and the Whip* (Švihadlo a bič), který znázorňuje muže skákajícího přes švihadlo do rytmu ran biče jiného muže.

Násilí je však v obrazech Lungové kořeněno humorem, je ve své podstatě humanistka a pacifistka. Ač hravě překračuje všechna klišé, boří hranice možného a nemožného, spíše než o originalitě formy či výrazové neotřetosti můžeme hovořit o myšlence, konceptu, jako o hlavní devize jejího umění.

Andrea Vatulíková